

Τζαζ στη λάσπη

του Ζάχου Βασιλείου

Μικρός φορούσα πλατύγυρο καπέλο,
και στον λαιμό μαντήλι κόκκινο, πορτοκαλί.
Στον καθρέφτη έστεκα κι έσμιγα τα φρύδια.
Σερίφη τέτοιο, σίγουρα, δεν είχα ξαναδεί.

Όταν ο Κώστας έφυγε ένα Σεπτέμβρη,
δεκαοχτάχρονο παιδί για την Αμερική,
η γειτονιά το ζήλεψε και όλη η παρέα.
Κι εγώ από όλους, ίσως, πιο πολύ.

Τα χρόνια κύλησαν σαν γρήγορο ποτάμι,
οι αλάνες έγιναν πάρκινγκ και σινεμά.
Σερίφηδες δεν βγαίνουν στην οθόνη.
Ο κόσμος άλλαξε, τρέχει και δεν γελά.

Ξεθωριασμένοι απόστρατοι...
Τώρα τους θυμηθήκαν!
Απόμακρα φαντάσματα της μνήμης
στης λάσπης τ' απόνερα βουλιάξανε, χαθήκαν.

Από την Ορλεάνη νότες τρομπέτας νέγρικης
πένθιμος ρυθμός, γυμνή ορφάνια,
απόγνωση, «γιατί;». Στέρεψε το δάκρυ.
Δεν υπάρχει δυνατός, ανήμπορος μονάχα.

Θυμήθηκα τον Κώστα στην Αμερική,
μια ανακούφιση γλυκιά με τύλιξε αμέσως.
Δεν θέλω φαστ φουντ και αυταπάτες.
Το όνειρο ζωής στη λάσπη βρήκε τέλος.